

Joan Ferrer Miró
"Exposició pública d'un quadre"

EL SOMNI D'EN PAU

26 de febrer de 2009

Feia mesos que no plovia a la ciutat, però a en Pau no li feia res. Per primera vegada a la seva vida pujava a un cotxe de cavalls. I a més l'acompanyava la Dora, i era feliç.

Quan van arribar a la cantonada del carrer principal van baixar del cotxe i ell va dir a la Dora:

-Espera'm aquí. Vaig a fer el repartiment i de seguida torno.

EL SOMNI D'EN PAU

En Pau va recollir el primer encàrrec i va posar al cistell un préssec més per a la Dora.

En Pau estava nerviós ja que desitjava amb totes les seves forces que tot sortís bé. De tan nerviós que estava ni s'havia adonat que duia les sabates descordades. Va estar a punt de caure.

Sense saber-ho es va ajupir just davant de la primera botiga de la ciutat que es dedicava a vendre quadres.

En Pau, mentre es cordava les sabates sentia els comentaris de la gent que s'amuntegava davant l'aparador.

-S'ha d'estar realment molt arruïnat per posar a la venda una obra d'art com aquesta -va dir algú que semblava molt entès.

-Diuen que el va fer pintar per amor un tal maharajà de Kampurtala.

-L'artista va utilitzar cues de pera per pintar-lo -va comentar un altre.

Una senyora que portava un nadó va dir:

-Cues de pera? Cal ser ben estrany per pintar amb peres. Tant cares com estan aquesta temporada!

Mentre encenia un puro, un home comentava al seu amic:

-Doncs sí, apreciat Rodolf. Compraré aquest quadre. He guanyat una fortuna amb les meves inversions de sucre a Cuba i la invertiré en pintura. Crec que això és el futur, i a més, entre nosaltres, saps que en aquest quadre li han donat un premi a l'Exposició Universal?

-No, no ho sabia. Es la primera notícia que tinc.

-Doncs sí, sí, apreciat Rodolf - I va continuar fumant-se el puro.

De sobte, en Pau va recordar que la Dora l'estava esperant i que havia de dir-li una cosa molt important. En aquell mateix instant, un estudiant d'art, carregat amb tots els seus estris de pintura, obrint-se pas entre els tafaners, comentava:

-Només per poder mirar aquests ulls val la pena fer-se pintor...

-Ja està! -es va dir en Pau. -Ja sé com dir-li-ho. Li diré a la Dora que estic enamorat d'ella i que vull fer-li un retrat. Aquesta serà l'excusa perfecta per veure-la cada dia. Aprendré a pintar. L'estimo tant... Som-hi, Pinzell.

En Pau havia trencat la seva guardiola aquell matí per poder portar la Dora amb cotxe de cavalls. Va veure que encara li quedaven diners i va entrar tot feliç a la botiga a comprar els seus primers pinzells.

Encara estava somiant quan va sentir la veu de la seva mare:

"Pau! Pau! Desperta't ara mateix o arribaràs tard a la Boqueria".